

РЕШЕНИЕ

№ 34782

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **5706** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. И. М., чрез адв. К. Х., срещу решение № 513000-66/21.03.2025 г. на директора на СДВР, в частта с която се отказва изтриването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – С. във връзка наказателно производство – споразумение за ефективно наказание по НОХД № 1465/2000 г. по описа на Софийски районен съд, НО-13-ти състав.

В жалбата се твърди, че е отпаднала необходимостта от обработване на личните данни на жалбоподателя, доколкото от единственото му осъждане като непълнолетен са изминали 25 години. Сочи се, че административният орган формално се е съобразил със задължителната практика на СЕС, като е извършил формална и необоснована преценка за необходимостта от обработване на личните данни на жалбоподателя. Сочи се, че директорът на ГДНП не е съобразил безспорния факт, че жалбоподателят след осъждането му през 2000 г. не е бил осъждан нито за престъпление от общ характер, нито за такова от частен характер. Твърди се, че административният орган не се е съобразил с тълкуването, дадено в решение на СЕС по дело С-118/2022 г., а именно че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това

съхранение все още е необходимо и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни. Поддържа се, че административният орган е следвало да вземе предвид, че жалбоподателят е осъждан, когато е бил непълнолетен, а наложеното му наказание „обществено порицание“ е индигия за ниската обществена опасност. В тази връзка посочва, че към днешна дата неправомерно се обработват личните му данни в Интегрираната регионална полицейска система. Изложени са доводи, че обработването на личните данни на жалбоподателя създава сериозни затруднения по отношение пълното реализиране на гражданските му права.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. И. М., не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, представляван от юрк. А., оспорва жалбата и моли решението на директора на СДВР да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. В представени писмени бележки излага съображения по същество на спора. Претендира разноси. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по подадено заявление с вх. №338400-16576/07.10.2024 г. до 09 РУ - СДВР от Г. И. М. с искане да бъдат заличени личните му данни от Интегрирана регионална полицейска система – МВР във връзка с наказателно производство „ефективно наказание – обществено порицание“ на Софийски районен съд (СРС) за извършено престъпление по чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК, влязло в законна сила на 29.06.2000 г. и задържане от полицейски орган за срок от 24 часа със заповед № 1705/03.07.2011 г. в 05 РУ – СДВР, както и да бъдат заличени въведените му данни в централен полицейски регистър – МВР, касаещи изготвените полицейски регистрации и присъда № 001465/2000 г. на СРС.

По заявлението е извършена проверка и е изготвено становище от началник отдел КИАД З. К., с което е предложено да бъдат изтрети личните данни на Г. И. М., обработвани в Интегрираната регионална полицейска система, във връзка със задържане от полицейски орган за срок от 24 часа със заповед № 1705/03.07.2021 г. по описа на 05 РУ – СДВР. По отношение на личните данни във връзка с наказателно производство - споразумение за ефективно наказание по НОХД 1465/2000 г. по описа на СРС, НО, 13-ти състав е изложено становище, че същите следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Постановено е решение № 513000-66/21.03.2025 г. на директора на СДВР, с което са изтрети личните данни на Г. И. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР във връзка със задържане от полицейски орган за 24 часа със заповед № 1705/03.07.2011 г. и е отказано изтриването на личните данни на Г. И. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система - С. във връзка с Наказателно производство - споразумение за ефективно наказание по НОХД 1465/2000 г. по описа на СРС, НО, 13-ти състав. По отношение на постановления отказ административният орган е приел, че не са налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, тъй като няма данни, които да удостоверяват че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на Г. И. М., въведени във връзка с Наказателно производство - споразумение за ефективно наказание по НОХД 1465/2000 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13-ти състав.

Към преписката са приложени като доказателства свидетелство за съдимост с рег. № 241002111011000311114, удостоверение № FO – 4482/2024 г. на Национална следствена служба, удостоверение № 3375/03.04.2015 г. на СГП, заповед № 3286з-4657/13.11.2018 г. за снемане на

полицейски регистрации № 10327/15.07.2004 г. и № 10507/01.02.2011 г., справка за съдимост № 241206005000525105/06.12.2024 г., обвинителен акт по пр. пр.30690/03 по описа на СРП, постановление №4055/05.02.2009 г. на СРП за отказ за образуване на досъдебно производство, постановление № 21011/10.03.2011 г. за прекратяване на досъдебно производство, постановление за прекратяване на досъдебно производство от 25.05.2006 г.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 АПК по реда на чл. 168, ал. 1 АПК, формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, срещу годин за оспорване административен акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентния орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 29 от ЗМВР. Със Заповед № 8121з-1111/ 8. 10. 2019 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и зам. - директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/ 679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/ 679 и по чл. 68 от ЗЗЛД. В случая оспореното решение е издадено от директора на СДВР, при надлежно оправомощаване от администратора на личните данни.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение съгласно специфичното правило, установено в чл. 12, ал. 1, вр. чл. 11, т. 5 от Инструкция № 8121з-1122/12.09.2015 г. за реда за обработка на лични данни в МВР.

Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за постановения отказ за заличаване на лични данни. Не са налице нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК.

Оспореното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 24, ал. 1 ЗМВР в министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. Органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни - чл. 25, ал. 1 от ЗМВР. Обработването се осъществява при условията и по реда на Закона за министерството на вътрешните работи и на Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Материалноправните предпоставки за заличаване на личните данни, обработвани в МВР, сроковете за съхранение и основанията за заличаването им са визирани в Инструкция № 8121з-748/2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателнопроцесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инструкция № 8121з-748/2014 г.), издадена от министъра на вътрешните работи, на основание чл. 26, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Съгласно чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г. основанията за заличаване на личните данни са: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 5 НПК; на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а

НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); лицето е починало – във всички останали случаи.

В случая не се спори по делото, че жалбоподателят е бил осъден за престъпление от общ характер по чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 18, ал. 1 НК, за това, че в съучастие като съизвършител е направил опит да отнеме чужда движима вещ - дамска чанта и други лични вещи с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила. Безспорно е също така, че на основание чл. 63, ал. 1, т. 3, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ и чл. 54 НК на жалбоподателя е наложено наказание „Обществено порицание“.

Фактът, че към момента жалбоподателят е реабилитиран за извършеното от него престъпление през 1999 г., не е основание заличаването на личните му данни, тъй като реабилитацията не фигурира в изброените основания за заличаване на личните данни в чл. 3 т. 1 - 8 от Инструкция 8123з-748/2014 г. Съгласно чл. 85, ал. 1 НК реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон е установено противното, тоест след реабилитация деецът вече не се третира като „осъждан“, т. е. няма статут на „осъждан“. Правното действие на реабилитацията се изразява в отказ от страна на държавата да продължава занапред да третира лицето като осъждано и по този начин например отпадат забраните, осъденият да заема определени длъжности, за които се изисква лицето да не бъде осъдено.

В случая обработването на личните данни на жалбоподателя в информационните масиви на МВР е поради факта на извършеното престъпление от общ характер, тъй като целта на обработването и съхраняването на личните данни е с цел противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Именно поради тази причина реабилитацията не фигурира сред основанията по чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г. за заличаване на личните данни.

В този смисъл е неоснователно оплакването в жалбата, че съхраняването и обработването на личните данни на жалбоподателя създава сериозни затруднения във връзка с реализирането на гражданските му права. Доказателство за това е и представения от жалбоподателя трудов договор от 30.05.2024 г. с дружеството „М. С.“.

На следващо място неоснователни са доводите в жалбата за формалното прилагане на Решение от 30 януари 2024 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22, тъй като административният орган е изпълнил задължението си да извърши проверка за необходимостта от продължаване на обработването на личните данни на жалбоподателя към датата на подаване на искането. Като е взел предвид становището на началника на отдел КАИД във връзка с извършената проверка относно обработването на личните данни на жалбоподателя, както и съдържащите се в административната преписка: постановление на прокурор при СРП от 15 януари 2019 г., постановление на прокурор при СРП от 08.03.2012 г. постановление на прокурор при СРП от 12.06.2019 г. и постановление на прокурор при СРП от 25.05.2006 г., административният орган е отчел степента на риска, съобразен с естеството и тежестта на престъплението, за което извършване жалбоподателят е бил признат за виновен и осъден за умишлено престъпление. Горните данни са мотивирали органа да приеме, че в конкретния случай

не е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на жалбоподателя.

По изложените съображения съдът намира за правилен извода на административния орган, че личните данни на жалбоподателя следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, чиято защита обуславя правомерност на обработването на личните данни на жалбоподателя.

Поради това съдът намира, че решение № 513000-66/21.03.2025 г. на директора на СДВР в частта, с която е отказано изтриването на лични данни на Г. И. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР, е правилно и законосъобразно.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При определяне на размера му съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 50 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. М. срещу решение № 513000-66/21.03.2025 г. на директора на СДВР.
ОСЪЖДА Г. И. М. да заплати на СДВР сумата в размер на 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: